

Μήνυμα

Ἐγρηγόρσεως καὶ Πιστότητος
εἰς τὴν «Ὁρθὴν τῆς Πίστεως Ὁμολογίαν»
τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

† Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος, 16ῆ Μαΐου 2016 ἐκ. ἡμ.

Ἡ «Ὑγιαίνουσα Διδασκαλία»
τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων
καὶ τῶν Πατέρων καὶ τῶν Συνόδων
καὶ ἡ λεγομένη Μεγάλῃ Σύνοδος
τῶν Οἰκουμενιστῶν

Ἡ Γνησία Ὁρθοδοξία
ἐναντι τῆς Αἰρέσεως
τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ *

Α'. Εἰσαγωγή - Κριτικὴ στάσις καὶ προετοιμασία

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Συλλειτουργοί·
Ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῇ Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ τέκνα·

1. Ἡμεῖς, οἱ ἀξιωθέντες, ἐλέω καὶ φιλανθρωπία τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ διακονοῦμε τὸ Μικρὸν Ποιμνιον τῆς Γνησίας Ἐκκλησίας, εὐχόμεθα ἐκ μέσης καρδίας διὰ τὸν στηριγμὸν Σας εἰς τὴν «Ὑγιαίνουσαν Διδασκαλίαν» τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων καὶ τῶν Συνόδων, καὶ Σᾶς ἀσπαζόμεθα ἐν τῷ Φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως.

2. Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, Χάριτι Θεοῦ καὶ βοήθειᾳ τῆς Θεοτόκου, ἔχουμε συνέλθει Ἕλληνες, Ρῶσοι καὶ Ρουμᾶνοι Ποιμένες καὶ Ἀντιπρόσωποι τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Γνη-

σίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, προκειμένου νὰ συμμετάσχομε εἰς τὸ ἐξαιρετικὸν πρᾶγματι Γεγονὸς τῆς ἐπισήμου συμπεριλήψεως εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Ἀγιολόγιον τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου (Καβουρίδου, † 1955), ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ αὐτῇ, συσκεπτόμενοι ἀπὸ κοινοῦ, νὰ Σᾶς ἀπευθύνουμε λόγον εἰρήνης, παραμυθίας, ἐνισχύσεως καὶ ἐνημερώσεως.

3. Τοῦτο θεωροῦμεν ἀναγκαῖον, ἐφ' ὅσον ἐπίκειται ἡ σύγκλησις, μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδας, ὑπὸ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἤτοι τῶν λεγομένων ἐπισήμων Ἐκκλησιῶν, τῆς ἀπὸ δεκαετηρίδων ἐτοιμαζομένης καὶ καλουμένης ὑπ' αὐτῶν *Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου*, τῆς ὁποίας τὸ κῦρος ἀμφισβητεῖται ἤδη ἰσχυρότατα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς ἐν *Καινοτομία* θεολόγους καὶ εἰδήμονας, κληρικούς καὶ λαϊκούς, οἱ ὅποιοι ἔχουν πλέον συνειδητοποιήσει πλήρως, ὅτι ὁ *Οἰκουμενισμὸς* ἀποτελεῖ μίαν ἐκκλησιολογικὴν παναίρεσιν κατὰ τε τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν θεωρίαν.

4. Βεβαίως, πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς *Συνόδου* αὐτῆς τῶν *Οἰκουμενιστῶν* καὶ πρὸ τῶν τελικῶν αὐτῆς ἀποφάσεων δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκφέρωμεν λόγον ὀριστικὸν καὶ ἀποφαντικὸν περὶ αὐτῆς· ἐν τούτοις, δυνάμεθα νὰ τηρήσωμεν κριτικὴν στάσιν ἔναντι τῆς *Συνόδου* αὐτῆς καὶ νὰ ἐτοιμασθοῦμε διὰ τὰ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν, ἐφ' ὅσον εἶναι γνωστὰ καὶ ἀπολύτως τεκμηριωμένα τόσον ἡ ἀφετηρία, ἡ ἐξέλιξις, τὰ στάδια καὶ αἱ μεταλλάξεις αὐτῆς, τὰ θεμέλια καὶ τὰ δομικὰ αὐτῆς ὑλικά, ὅσον καὶ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ ἓνα καὶ πλέον αἰῶνα εἰργάσθησαν μεθοδικὰ πρὸς ἐπίτευξιν τῆς *Συνόδου* αὐτῆς, χωρὶς ὅμως τὰς γνησίας ὀρθοδόξους ἀγιοπατερικὰς καὶ ἀγιοσυνοδικὰς προϋποθέσεις.

* * *

Β'. Τύποις καὶ οὐσίᾳ, ὄχι «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος»

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Συλλειτουργοί·

Ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῇ Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ τέκνα·

1. Ἐν πρώτοις, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκαλῆται καὶ θεωρητῆται *Ἁγία*, ἡ *Σύνοδος* αὐτῆ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, διότι δὲν

ὑπάρχει προοπτική ἐπικυρώσεως τῶν πρὸ αὐτῆς Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Πανορθόδοξων Συνόδων, ἀλλὰ μᾶλλον ἔχει προγραμματισθῆ νὰ ἀντινομοθετηθῆ πρὸς αὐτάς, ἐφ' ὅσον –ὡς εἶναι γνωστόν– αἱ ποικίλαι ἐκκλήσεις διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν Ἁγίων Η' καὶ Θ' Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀπερρίφθησαν, προκειμένου νὰ μὴ δυσαρεστηθοῦν οἱ ἑτεροδόξοι τῆς Δύσεως, οὕτω δὲ οἱ Οἰκουμενισταὶ ἀρνοῦνται ἐν τῇ πράξει τὴν συνέχειαν τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ τὸν χρυσοῦν κανόνα τοῦ Ἁγίου Βικεντίου Λερίνης: «Id teneamus quod ubique, quod semper, quod ab omnibus creditum est», ἤτοι: **τοῦτο κρατῶμεν, ὅπερ ἀπανταχοῦ, ὅπερ ἀείποτε, ὅπερ ὑφ' ἀπάντων ἐπιστεύθη.**

2. Ἐπὶ πλέον, βάσει τῆς σχετικῆς θεματολογίας καὶ τῶν κειμένων πρὸς τελικὴν ἔγκρισιν ὑπὸ τῆς **Συνόδου** τῶν ἐκτρεπομένων Οἰκουμενιστῶν, διαπιστώνεται, ὅτι ἡ λεγομένη αὐτῇ **Μεγάλη Σύνοδος** δὲν θὰ εἶναι καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρῆται **Μεγάλη** οὔτε κατὰ τὸν **τύπον** οὔτε κατὰ τὴν **οὐσίαν**· ἀντιθέτως μάλιστα: θὰ εἶναι **μικρὰ** καὶ **ἐλαχίστη**, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Σωτῆρος μας (πρβλ. Ματθ. ε' 19), ὅπωςδῆποτε δὲ θὰ ἀποκλεισθῆ ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου Συνειδήσεως.

3. Δὲν θὰ εἶναι **τυπικῶς** αὐτῇ ἡ **Σύνοδος** ὄντως **Μεγάλη**, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν Συνέδρων, διότι –βάσει τοῦ **Κανονισμοῦ** αὐτῆς– θὰ ἀποτελεῖ τελικῶς μίαν διευρυμένην **Σύναξιν Προκαθημένων**, βασιζομένην εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς **ἀντιπροσωπεύσεως**, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκάστη Τοπικὴ Ἐκκλησία θὰ ἔχη μίαν μόνο ψῆφον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἀδιανόητον διὰ μίαν γνησίαν Ἐκκλησιαστικὴν Σύνοδον τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεώς μας.

4. Τοιοῦτοτρόπως, ἡ **Σύνοδος** αὐτῇ τῶν καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν δὲν πληροῖ τοὺς ὅρους μιᾶς ὄντως Συνόδου τῆς Παραδόσεως, διότι τὸ αὐθεντικὸν Συνοδικὸν ἦθος τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἔκφρασιν τῆς οὐσίας τῆς Ἐκκλησίας, **ἀπαιτεῖ τὴν κατάθεσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐμπειρίας ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν Ἐπισκόπων καὶ ἐξ ὀνόματος τοῦ χριστωνύμου Λαοῦ ἐκάστης Ἐπισκοπῆς, ἐφ'**

ὅσον –κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν– ὁ Ἐπίσκοπος ἐκπροσωπεῖ τὴν ὑπ’ αὐτὸν Τοπικὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν Σύνοδον, ἢ δὲ γνησιότης τῆς τριπλῆς αὐτοῦ **Διακονίας** (**Διακονία Μυστηρίων, Διδασκαλίας καὶ Διοικήσεως**), συνιστᾷ καὶ ἐπιβεβαιώνει τὴν πιστότητα καὶ τὸ ἀσάλευτον, τόσον Αὐτοῦ, ὅσον καὶ τοῦ περὶ αὐτὸν Κλήρου καὶ Λαοῦ, εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Ἀλήθειαν, ἥτοι εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ζωῆς.

5. Τὸ ἀντιπροσωπευτικὸν σύστημα εἶναι κατ’ οὐσίαν ἀντι-συννοδικὸν σύστημα, διότι ἀποκλείει τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν **Σύνοδον** ἐκείνων τῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι θὰ ἐξέφραζαν τὴν διαφωνίαν αὐτῶν πρὸς τὴν θεωρίαν καὶ τὴν πρᾶξιν τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ταυτοχρόνως δὲ εἶναι σαφές, ὅτι ἐπιδιώκει τὴν ἀνάδειξιν τῆς γνώμης τῶν ἐλαχίστων –προεκλεγέντων καταλλήλως– ἀντιπροσώπων, ὡς ἔκφρασιν δῆθεν πανορθόδοξου συμφωνίας.

6. Κατὰ δὲ τὴν οὐσίαν, δὲν θὰ εἶναι ὄντως **Μεγάλη** ἢ **Σύνοδος** αὐτὴ τῶν ψευδοδιδασκάλων **Οἰκουμενιστῶν**, ἐφ’ ὅσον τὰ θέματα, τὰ ὅποια θὰ τὴν ἀπασχολήσουν οὔτε **μεγάλα** εἶναι οὔτε **καίρια** οὔτε **σωτήρια**, ἀλλ’ εἶναι ὄντως **μικρὰ** καὶ **ἐλάχιστα**, ἐπουσιώδη καὶ ὅπωςδήποτε **ἐγκοσμιοκρατικῆς προοπτικῆς**, οὐδόλως ἀφορῶντα ἀφ’ ἑνὸς μίαν ζῶσαν Ἐκκλησίαν, ποντοποροῦσαν ἐν μέσῳ ποικίλων προκλήσεων τῆς συγχρόνου ζωῆς, ἀφ’ ἑτέρου ἕνα κόσμον πληττόμενον θανασίμως ἀπὸ τὴν **Φιλοδοξίαν**, τὴν **Φιλαργυρίαν** καὶ τὴν **Φιληδονίαν**, βυθιζόμενον δὲ ἔτι καὶ ἔτι εἰς τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν ἀπουσίαν νοήματος ζωῆς.

7. Μία ὄντως Ἁγία καὶ **Μεγάλη Σύνοδος** τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας θὰ ἔπρεπε σήμερα νὰ ἀσχοληθῇ ἐπισταμένως, ὅχι μὲ θέματα, τὰ ὅποια εἶναι αὐτονόητα καὶ ἔχουν ἤδη λυθῆ ἔπαρκῶς καὶ τελεσιδικῶς ὑπὸ τῆς Εὐαγγελικῆς καὶ Κανονικῆς Παραδόσεως (Γάμος, Νηστεία, Εἰρήνη καὶ Συμφιλίωσις Λαῶν κ.τ.ῶ.)· ἀλλά, μὲ πολὺ σοβαρὰ καὶ ἐπίκαιρα **Θέματα Πίστεως-Δόγματος** καὶ **Ζωῆς-Ἡθους**, ἐν σχέσει μάλιστα μὲ λίαν ἐπικινδύνους συγχρόνους μας αἰρέσεις, ποικιλομόρφους πλάνας καὶ ιδεολογικὰ ρεύματα, διαβρώνοντα σταδι-

ακῶς, σταθερῶς καὶ ἐνίοτε ἀνεπαισθήτως τὴν χριστιανικὴν ἰδιαιτέρως κοινωνίαν οὕτως, ὥστε

- **να ἀκυρώνουν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Σωτηρίας** (αἴρεσις τοῦ πολυμόρφου Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκευτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, σχετικοποιήσις τῆς Ἀληθείας, ἐκκλησιολογικὴ περιεκτικότης [*comprehensivness*], ἐκκοσμικεῖσις, συγκρητιστικὰ κινήματα «Νέας Ἐποχῆς»).

- **να ἀναιροῦν τὸ Εὐαγγελικὸν ἦθος** (Βιοηθικὴ, διαστροφή Ἀνθρωπολογίας, κοινωνικο-οικονομικαὶ θεωρίαι), ἐν τέλει δέ,

- **να κηρύττουν «ἕτερον εὐαγγέλιον, παρ' ὃ εὐηγγελίσθημεν καὶ παρελάβομεν»** (ἀκαδημαϊκὴ, στοχαστικὴ, φιλοσοφίζουσα καὶ οἰκουμενιστικὴ θεολογία κ. ἄ.).

8. **Εἶναι δὲ ἀκόμη μικροτέρα καὶ ἐλαχίστη ἡ Σύνοδος** αὐτῆ, διότι προδίδει τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου, προδίδει τὴν προσδοκίαν τῶν καλοπροαιρέτων ἀναζητητῶν τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ζωῆς, μέσω τῆς ἀντορθοδόξου διδασκαλίας αὐτῆς περὶ Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὰ Κανονικὰ καὶ Χαρισματικὰ Ὅρια τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας περιλαμβάνονται δῆθεν καὶ αἱ νοθεύσασαι ποικιλοτρόπως τὸ Εὐαγγελικὸν Μήνυμα πολυώνυμοι αἰρετικαὶ θρησκευτικαὶ Κοινότητες Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἐν τέλει δὲ τὸ Θεοῖδρυτον Οἰκοδόμημα τῆς Μιᾶς καὶ Μοναδικῆς Ἐκκλησίας τίθεται εἰς θέσιν καὶ σχέσιν ἰσότημον καὶ παράλληλον πρὸς τὰς λεγομένας *Θρησκείας τοῦ Κόσμου*, καταργουμένης τοιουτοτρόπως τῆς Ἱεραποστολικῆς-Εὐαγγελικῆς Κλήσεως πρὸς μετάνοιαν, ἐπιστροφήν καὶ ἔνταξιν εἰς τὸ Ἐν καὶ Μοναδικὸν Σῶμα Αὐτῆς τῶν ἕτεροδόξων καὶ ἕτεροθρήσκων.

9. **Ἐπιπροσθέτως, εἶναι ἐνδεικτικὸν τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ τὴν προετοιμασίαν τῆς λεγομένης *Μεγάλης Συνόδου*** τῶν ποικιλοτρόπως ἐκτρεπομένων *Οἰκουμενιστῶν*, τὸ ὅτι ἀκόμη καὶ τὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα προωθοῦνται πρὸς ἔγκρισιν, δὲν διέπονται ἀπὸ τὴν ζῶσαν καὶ ζωοποιούσαν πνοὴν τοῦ εὐαγγελικοῦ καὶ πατερικοῦ λόγου, οὔτε ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν χριστοφόρον, ἐλπιδοφόρον καὶ ἀνακαινιστικὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεοῦ Παρακλήτου.

10. **Τὰ θέματα καὶ τὰ κείμενα τῆς *Συνόδου*** αὐτῆς δὲν εἰσά-

γουν μόνον καινὰς καὶ αἰρετικὰς δοξασίας· εἰσάγουν ἐπίσης νεοφανῆ καὶ κενὸν τρόπον, κυριολεκτικῶς ἐγκοσμοκρατικὸν καὶ χαμηλοτάτου ἐπιπέδου, ἀπευθυνόμενα δῆθεν πρὸς τὸν κόσμον, μὲ κανόνας μιᾶς γλώσσης γραφειοκρατικῆς, ἰδεολογικῆς, ἐπαγγελματικῆς, ψυχρῆς καὶ ἀκάμπτου, ὅπωςδῆποτε δὲ εἰς ἓνα κλίμα νοσηρᾶς ἐσωστρεφείας.

• **Ἄρᾳ γε, αὐτὸ θὰ ἀνέμενεν, ὡς Φωνὴν τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, ὁ ἀποπροσανατολισμένος σύγχρονός μας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀσφυκτιᾷ καὶ βιώνει τὴν κατάθλιψιν καὶ τὸν πνευματικὸν θάνατον ἐντὸς ἐνὸς Νεο-ειδωλατρικοῦ Πολιτισμοῦ;**

* * *

Γ'. Ἱστορικὴ Ἀναδρομὴ-Πορεία Ἀποστασίας

*Αγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Συλλειτουργοί·
Αγαπητὰ ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῇ Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ τέκνα·*

1. Θὰ πρέπει ὅμως νὰ ὑπογραμμισθῆ, ὅτι ἡ ἐκ τῶν προτέρων κριτικὴ στάσις καὶ ἐν τέλει ἀπόρριψις ἐκ μέρους τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας τῆς λεγομένης **Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου** τῶν πεπτωκότων **Οἰκουμενιστῶν** καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτῆς ὡς **μικρᾶς** καὶ **ἐλαχίστης** καὶ ὅπωςδῆποτε ὡς **ψευδοσυνόδου**, δὲν ὀφείλεται μόνον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀντιπροσωπεύσεως, ὡς καὶ εἰς τὴν θεματολογίαν καὶ τὰ κείμενα αὐτῆς, ἀλλὰ πρωτίστως καὶ θεμελιωδῶς εἰς τὰ πρόσωπα καὶ τὴν ἱστορικὴν πορείαν αὐτῆς, ἀναγομένης εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Κ' αἰῶνος, καὶ πάντοτε βεβαίως ἐν συναρτήσει τόσον μετὰ τῆς προἰστορίας τοῦ **Συγκρητισμοῦ**, ὅσον καὶ μετὰ τῆς γενέσεως καὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς συγχρόνου μας παναιρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, τῆς ὁποίας αἱ ἀπαρχαὶ ἀνιχνεύονται εἰς τὸν συγκρητιστικὸν **Γνωστικισμόν**, τὸν καταδικασθέντα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς καὶ διδάσκοντα σωτηρίαν «μόνον ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς».

2. Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ λεγομένη **Οἰκουμενικὴ Κίνησις**, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς συνεργασίας τῶν διαφόρων **Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν**, προκειμένου δῆθεν νὰ **διακονήσουν ἀπὸ κοινοῦ τὸν κόσμον**, μὲ τελικὸν σκοπὸν τὴν ἔνωσιν αὐτῶν, ἐνεφανί-

σθη τὸ πρῶτον κατὰ τὰ μέσα τοῦ ἸΘ' αἰῶνος ἐντὸς τοῦ προτε-
σταντικοῦ κόσμου τῆς Δύσεως, ἐτοιμάζουσα ποικιλοτρόπως
τὸ ἔδαφος διὰ μίαν οἰκουμενικὴν συνεργασίαν πάντων τῶν
Χριστιανῶν, θεσμικῶς ἐκφραζομένην, μὲ τὴν σύμπηξιν ἐνὸς
Παγχριστιανικοῦ Ὄργανισμοῦ, τοῦ ὁποίου ὅμως τὰ μέλη δὲν
θα ἀληθεύουν ἐν τῇ *Αγάπῃ* τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἀλλὰ
θα δραστηριοποιῦνται συγκρητιστικῶς εἰς τὸ πλαίσιον
μιας ἐγκοσμιοκρατικῆς *Αγάπης καὶ Διακονίας*.

3. Ακριβῶς εἰς τὸ κρίσιμον αὐτὸ σημεῖον, εἰσέρχεται ἐπι-
σημότατα εἰς τὰ οἰκουμενιστικὰ δρώμενα τὸ Πατριαρχεῖον
Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀναλαμβάνει πρωτοβουλίας, αἱ
ὁποῖαι ἀποτελοῦν ὄντως *Καινοτομίαν* καὶ ἀνατρέπουν πλή-
ρως τὸν ἀκριβῆ Κανόνα καὶ Ὅρον τῆς εὐσεβοῦς Διδασκαλί-
ας, τοῦ Ἀποστολικοῦ «Τύπου Διδαχῆς» (πρβλ. Ρωμ. ζ' 17).

4. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Κ' αἰῶνος, ἐπικρατοῦντος ἤδη κλί-
ματος καινοτομιῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλε-
ως, ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ Γ' ἀποστέλλει πρὸς τὰς ἄλλας
Τοπικὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας δύο *Συνοδικὰς Ἐγκυκλίους*
(1902 καὶ 1904), διὰ τῶν ὁποίων τίθεται τὸ ζήτημα τῶν σχέσε-
ων, ὡς καὶ τὸ θέμα τῆς ἐνώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
«ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι», «μετὰ τῶν δύο μεγά-
λων τοῦ χριστιανισμοῦ ἀναδενδράδων (τ.ἐ. ἀναρριχομένων
ἀμπέλων, κληματαριῶν), τῆς *Δυτικῆς* δηλονότι καὶ τῆς τῶν
Διαμαρτυρομένων Ἐκκλησίας». ἐπίσης, προτείνονται τρό-
ποι *προλειάνσεως* τῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν παγκόσμιον χριστιαν-
ικὴν ἐνότητα, καὶ τέλος ἀπευθύνεται προτροπὴ διὰ σπουδὴν
πρὸς ἐνωσιν εἰδικὰ μὲ τοὺς *Παλαιοκαθολικοὺς καὶ Ἀγγλι-
κανοὺς*, οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίζονται ὡς «*διῆστάμενοι*», ἤτοι
ὄχι ὡς Χριστιανοὶ ἀποκεκομμένοι τῆς *Μιας καὶ Μοναδικῆς*
Ἀμπέλου, ἐπομένως δὲ κείμενοι εἰς πτώσιν, ἀλλ' ὡς *ἰστά-
μενοι* ἐν τῇ Πίστει, μὴ κοινωνοῦντες ὅμως πρὸς τὸ παρὸν μὲ
τοὺς Ὁρθοδόξους.

5. Εἰς τὰς δύο αὐτὰς *Ἐγκυκλίους* ἀπηχεῖται σαφέστατα ἡ
ἀγγλικανικὴ *Θεωρία τῶν Κλάδων* καὶ εἰς αὐτὰς εὐρίσκονται
αἱ *ρίζαι* καὶ *ἀπαρχαὶ* τόσον τῆς ἐμπλοκῆς, ἐν πράξει καὶ θε-
ωρία, τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τὴν προτεστατικὴν *Οἰκουμενικὴν*

Κίνησιν, ὅσον καὶ τῆς ἤδη ἀναμενομένης *Μεγάλης Συνόδου* τῶν ψευδοδιδασκάλων Οἰκουμενιστῶν.

6. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1920, ἡ Κωνσταντινούπολις, διὰ μέσου τοῦ *Πατριαρχικοῦ Διαγγέλματος*, τῆς «ἰδρυτικῆς» αὐτῆς «χάρτας τῶν συγχρόνων οἰκουμενικῶν κινήσεων», κηρύσσει πλέον ἐπισημῶς καὶ μὲ τρόπον πρωτοφανῆ, ἀπροκαλύπτως καὶ γυμνῆ τῇ κεφαλῇ, τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐφ’ ὅσον κατὰ κύριον λόγον ἀναγνωρίζει τὰς πολυωνύμους αἱρέσεις ὄχι «ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ’ ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ “συγκληρονόμους καὶ συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ”». ἐπίσης, προτείνει, διὰ τὴν ὠφέλειαν δῆθεν «τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος», ἐντὸς τοῦ ὁποίου νοοῦνται ὀρθόδοξοι καὶ ἑτερόδοξοι, τὴν ἴδρυσιν μιᾶς «Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν», ἡ ὁποία τελικῶς ἐπραγματοποιήθη, ὡς γνωστόν, ἐν ἔτει 1948 μὲ τὴν σύμπηξιν τοῦ οὕτω καλουμένου *Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν*.

7. Εἰς τὰ θεμέλια τῆς προτεινομένης ὑπὸ τοῦ *Διαγγέλματος τοῦ 1920* Διαχριστιανικῆς Ὁμοσπονδίας κεῖνται αἱ τρεῖς κύριαι κακοδοξίαι τοῦ πολυαιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ: ἡ *Βαπτισματικὴ Θεολογία*, ὁ *Δογματικὸς Συγκρητισμὸς* καὶ ἡ *Ἐγκοσμοκρατικὴ Προοπτικὴ*, αὐταὶ δὲ αἱ κακοδοξίαι ἔκτοτε εὐρίσκονται εἰς τὸ κέντρον τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ διὰ μέσου αὐτῶν οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ ἔχουν τὴν αἴσθησιν, ὅτι ἀνήκουν πλέον εἰς μίαν *Νέαν Οἰκουμενικὴν Ἀδελφότητα* καὶ ἀποκτοῦν μίαν *νέαν ἐκκλησιολογικὴν αὐτο-συνειδησίαν*.

8. Ἀμεσος ἀπόρροια τοῦ *Πατριαρχικοῦ Διαγγέλματος τοῦ 1920* ἦτο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου κατὰ τὸ ἔτος 1924, ἐφ’ ὅσον τὸ οἰκουμενιστικὸν *Διάγγελμα* εἶχε προτείνει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὴν παραδοχὴν «ἐνιαίου Ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν», τῆς δὲ ἀλλαγῆς εἶχε προηγηθῆ τὸ λεγόμενον *Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως (10.5-8.6.1923)*, τοῦ ὁποίου οἱ σύεδροι, ὑπὸ τὸν *Καινοτόμον-Νεωτεριστὴν-Τέκτονα* πατριάρχην Μελέ-

τιον Μεταξάκη, εἶχον τὴν συνείδησιν, ὅτι ἀποτελοῦσαν «μέλη τῆς παγχριστιανικῆς ἀδελφότητος» καὶ ἐπεδίωκον τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ «προσεγγίσις τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ανατολῆς καὶ τῆς Δύσεως», εἶναι δὲ γνωστόν, ὅτι ἐν ὀνόματι τῆς προσεγγίσεως αὐτῆς ἐν τέλει διεσπάσθη ἡ μακροαίων καὶ καθηγιασμένη *Εορτολογικὴ Ἐνότης* τῶν Ὁρθοδόξων.

9. Αἱ *Ἐγκύκλιοι τοῦ 1902 καὶ 1904*, ἡ *Ἐγκύκλιος τοῦ 1920* καὶ τὸ *Πανορθόδοξον Συνέδριον τοῦ 1923*, ἀλλὰ βεβαίως καὶ ἡ *Προκαταρκτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ 1930* (Ἰερὰ Μονὴ Βατοπεδίου, Ἀγίου Ὁρους), θεωροῦνται ἐνιαίως, μὲ *οἰκουμενιστικὴν προσοπτικὴν* καὶ ἀναφορὰν πρὸς τὴν συγκληθησομένην *Μεγάλην Σύνοδον* καὶ ἀποτελοῦν «ἐκφάνσεις μιᾶς μακροπνύου ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς» τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἡ δὲ θεματολογία αὐτῶν εἶναι ὁ κύριος ἄξων μιᾶς προβληματικῆς, ἡ ὁποία ἐξεδηλώθη πλέον συγκεκριμένως εἰς τὰς *Πανορθοδόξους Διασκέψεις* ἐν Ρόδῳ (1961-Α', 1963-Β', 1964-Γ') καὶ ἐν Γενεύῃ (1968-Δ').

10. Δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι ἡ ἀπὸ μακροῦ παρασκευαζομένη *Μεγάλῃ Σύνοδος* τῶν καινοτόμων *Οἰκουμενιστῶν* ἔχει ἀναμφιβόλως καὶ ὁμολογουμένως ὡς βᾶσιν αὐτῆς τὴν *Ἐγκύκλιον τοῦ 1920*· τοῦτο εἶχεν ἀποφασισθῆ καὶ δηλωθῆ εἰς τὸ πρῶτον θεματολόγιον, ἐν Ρόδῳ (1961-Α'):

«Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις -α. Ἡ ἐν τῷ πνεύματι τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 παρουσία καὶ συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Κινήσει»

• ἡ δὲ ἀντορθόδοξος *Ἐγκύκλιος* αὐτὴ ἀποτελεῖ, ὡς ἔχει ὀρθῶς ἐπισημανθῆ, «ἐπιστολὴν τοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη».

11. Ἡ προγραμματιζομένη ὑπὸ τῆς λεγομένης *Μεγάλῃς Συνόδου* ἀναγνώρισις τῆς ἐκκλησιαστικότητος τῶν αἰρετικῶν Κοινοτήτων Δύσεως καὶ Ανατολῆς δὲν εἶναι ζητούμενον ὑπὸ τῶν ἐκκλησιομάχων *Οἰκουμενιστῶν*, διότι αὐτὴ ἔχει ἤδη διακηρυχθῆ, ἔχει γίνεи συλλογικῶς/πανορθοδόξως δεκτὴ, βιώνεται ἀδιαταράκτως καὶ σκοπίμως ἐπὶ ἓνα περὶ-

που αιώνα, τώρα δὲ ἀπλῶς θὰ θεσμοθετηθῆ συνοδικῶς καὶ τοιουτοτρόπως ἢ πολύμορφος αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ θὰ δογματοποιηθῆ μὲ πολὺ συγκεκριμένον τρόπον, ὅπως προέβλεπεν τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920:

• Αἱ ἀπανταχοῦ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ, αἱ συναποτελοῦσαι τὴν Νέαν Οἰκουμενικὴν Ἀδελφότητα, δὲν ἀντικρῦζουσιν ἀλλήλας ὡς ἀγνώστους καὶ ξένας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ ἀποτελούσας τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ οὐσας συγκληρονόμους καὶ συσσωμους καὶ συμμετόχους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ.

* * *

Δ'. Επίλογος: Ἐμμονὴ εἰς ὃ εὐηγγελίσθημεν καὶ παρελάβομεν

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ πεφιλημένα ἐν Κυρίῳ τέκνα:

1. Εὐχόμεθα νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ ἡ ἄμαχος θεομητορικὴ Σκέπη τοιαύτην κατάπτωσιν τῶν λεγομένων ἐπισήμων Ἐκκλησιῶν, ἅπαντες δὲ οἱ πλανηθέντες καὶ πεπτωκότες Οἰκουμενισταί, ἐν συντριβῇ καὶ μετάνοιᾳ, νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ὁδὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ νὰ μὴ συμμετάσχουν εἰς μίαν κακέκτυπον **Σύνοδον** ἢ μᾶλλον εἰς ἓνα κατ' ἀκρίβειαν **Οἰκουμενιστικὸν Συνέδριον**, εἰς τὸ πνεῦμα τῆς λεγομένης Β' Βατικανῆς Συνόδου τοῦ παναιρετικοῦ Παπισμοῦ (1962-1965).

2. Οἱ καλοπροαίρετοι ἀδελφοὶ μας, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, οἱ εὐρισκόμενοι ἀκόμη εἰς κοινωνίαν μὲ τοὺς καινοτόμους ποιμένας αὐτῶν, ἂν καὶ ἔχουν σαφῆ γνῶσιν τῶν Δογματικῶν καὶ Κανονικῶν ἐκτροπῶν τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μάλιστα δὲ οἱ ἅγιορεῖται Μοναχοί, εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ σκότος καὶ τὸ ψεῦδος τῆς αἰρέσεως καὶ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ Φῶς καὶ τὴν Ἀλήθειαν τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, διότι «ἐὰν εἴπωσιν ὅτι κοινωνίαν ἔχουσι μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῷ σκότει περιπατοῦσι, ψεύδονται καὶ οὐ ποιοῦσι τὴν Ἀλήθειαν» (πρβλ. Α' Ἰωάν. α' 6).

3. Ὁ Κλῆρος καὶ ὁ Λαὸς μας, τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς διαφόρους χώρας, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τοὺς Μάρτυρας καὶ τοὺς Ὁμολογητάς, ἔχουν πρωτοστατήσῃ ἀπ'

ἀρχῆς τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἐκκλησιομάχου Οἰκουμενισμοῦ, ἀγωνιζόμενοι «τὸν Ἀγῶνα τὸν Καλόν»· ἔχουν τηρήσει ἀκεραίαν καὶ Γνησίαν τὴν Πίστιν τῶν Πατέρων αὐτῶν, βαστάσαντες τὸν καύσωνα καὶ τὸ ψῦχος δεινῶν διωγμῶν· καὶ σήμερον, ἐν ὄψει τῆς ἀποκορυφώσεως τῆς συγκρητιστικῆς Ἀποστασίας, αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Σωτῆρα μας Χριστόν, διότι ἠξίωσεν αὐτοὺς νὰ παραμείνουν ἐδραῖοι καὶ ἀμετακίνητοι εἰς τὴν «Ἵγιαίνουσαν Διδασκαλίαν» τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων καὶ τῶν Συνόδων, ἥτοι εἰς τὴν «Ὁρθὴν τῆς Πίστεως Ὁμολογίαν» καὶ νὰ δίδουν περὶ Αὐτῆς Μαρτυρίαν, ἔργῳ καὶ λόγῳ.

4. Τὰ τέκνα τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, ἐμμένοντα ἀκλινῶς εἰς τὴν θεόπνευστον Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ παραπέμποντα διαρκῶς «ἐπὶ τὸν εὐκλεῆ καὶ σεμνὸν τῆς Παραδόσεως ἡμῶν Κανόνα», κατὰ τὸν Ἅγιον Κλήμεντα Ρώμης, εἶναι ἔτοιμα, ὅταν ὁ καιρὸς καλέσῃ τοῦτο, νὰ ἐπαναλάβουν καὶ συλλογικῶς, ἐν Συνόδῳ Γνησίᾳ καὶ Ἀντι-οικουμενιστικῇ, αὐτὸ τὸ ὅποῖον ἔπραξαν κατὰ τὸ παρελθὸν διὰ Συνόδων Τοπικῶν, ἥτοι τὸ Ἀποστολικόν:

«Καὶ ἐὰν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ἡμῖν παρ' ὁ εὐηγγελίσθημεν, ἀνάθεμα ἔστω!... Εἴ τις ἡμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὁ παρελάβομεν, ἀνάθεμα ἔστω!» (πρβλ. Γαλ. α' 8-9).

(*) Κείμενον διαμορφωθὲν καὶ ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς Διορθοδόξου Συσκέψεως τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (13/26.5.2016).